

lv. Langerholz:

Sveti Alojzij.

3. V šolskih letih.

Otroci imenitnih staršev, kakršne je imel sveti Alojzij, ponavadi ne hodijo v šolo z drugimi otroki vred, ampak imajo doma svoje učitelje. Res, da ni treba takim otrokom vsak dan narediti dolge poti do šole, zato se morajo pa doma toliko bolj pridno učiti, zakaj vsak dan so v šoli vprašani in vsak dan morajo znati, kar so vprašani.

Ko je bil mali Lojzek Goncaga star pet let, je že dobil prvega učitelja. Pisal se je Janez Albertineli. Pa je kmalu umrl. Potem je nastopil učiteljsko službo Julij Bresciani. Vrhutega je pa imel Alojzij Goncaga posebe enega vzgojitelja, ki je poleg blage njegove mamice skrbel, da je Alojzij napredoval ne samo v učenju, ampak tudi v krščanskih čednostih. Ta vzgojitelj je bil Peter Frančišek del Turko, doma iz mesta Florence.

Oče Ferdinand Goncaga se je mudil v teh letih deloma na vojski, deloma na dvoru španskega kralja. Ko se je vrnil leta 1576. med svoje, je videl, koliko se je njegov sinček med tem časom že naučil. Všeč je bilo to dobremu očetu. Ni mu pa bilo všeč, da ne kaže njegov sinček nikakega veselja do vojaškega stanu. Tudi se mu je zdel nekam prepobožen. Rad bi bil imel sina malo drugačnega.

Iz tega vzroka, in pa da bi se njegov sin pričel lepe laščine in da bi si pridobil še drugih vednosti in učenosti, ki jih bo potreboval kot prihodnji vladar, je sklenil, da pošlje oba svoja sina, Alojzija in Rudolfa, v mesto Florenco v šolo. Materi je bilo seveda težko, ko se bo morala za dalj časa ločiti od svojih ljubih sinov, a zgoditi se je moralo to, kar je želel oče.

V začetku leta 1577. je odšel bolehni oče s svojima sinovoma v toplice. V jeseni istega leta pa naprej skozi lepo toskansko pokrajino v Florenco. Tisti

čas je pa razsajala po več krajih v Italiji strašna kuga. Zato ni smel nihče brez posebnega dovoljenja v Florenco. Oče Ferdinand je moral zato nekaj časa čakati zunaj mesta. Stanoval je pri bratu omenjenega vzgojitelja.

Ko zve veliki vojvoda toskanski, Franc, da je njegov znanec in prijatelj Ferdinand zunaj in da ne sme v mesto, mu takoj pošlje svoje dovoljenje in ga sprejme z vso častjo. Celo stanovanje odloči Alojziju in Rudolfu v svoji palači. Ker je pa oče želel, da bi živela sinova bolj v samoti, da bi se lažje in bolje učila, zato jima je veliki vojvoda sam najel palačo, koder sta potem stanovala ves čas svojega bivanja v Florenci. Stala je pa ta palača v »Angelski ulici«. Kako pomenljivo: angelski mladenič v »Angelski ulici«!

Nad dve leti je ostal Alojzij Goncaga v Florenci. Učil se je rad in pridno. Gospodje učitelji so imeli obilo veselja s svojim učencem.

V teh šolskih letih prejmejo učenci ponavadi prvič dva sveta zakramenta, ki sta velikega pomena za vse poznejše človekovo življenje: zakrament svete pokore in presvetega Rešnjega Telesa. Poglejmo, kako je sveti Alojzij prejel ta dva sveta zakramenta.

Prvo sveto spoved je opravil še preden je prišel v Florenco. Gotovo jo je opravil prav dobro. Vendar je pa pozneje, v Florenci, jel natančneje premišljevati svojo mladost in je sklenil, da opravi dolgo spoved. Silno vestno se je pripravljal nanjo. Sram ga je bilo — in tako je obžaloval svoje grehe, da so ga obšle med spovedjo slabosti in da je omedlel. Odnegli so ga iz cerkve na dom. Ko se je pa zopet zavedel, je spoved dokončal. Silno je bil tisti dan vesel. Kakor bi bil nanovo oživel, tako mu je bilo pri srcu. Takrat je sklenil zatrdno, pa res zatrdno, da želi rajši umreti kakor grešiti in navsomoč da hoče paziti na vsa svoja opravila, da ne bi storil nikoli več kaj napačnega.

Še lepše življenje se je pa začelo za svetega Alojzija, ko je prejel v svojem dvanajstem letu prvič kruh vseh sladkosti, sveto obhajilo.

Leta 1580. je obiskal sveti Karol boromejski, nadškof in kardinal v Milanu, v imenu takratnega papeža Gregorja XIII. škofijo brešijansko. V tej škofiji je bil tudi rojstni kraj svetega Alojzija. Ko je prišel škof v Kastiljone, ga je še tisti dan obiskal dvanajstletni Alojzij. Sveti mož je vprašal Alojzija o tem in onem in se čudil njegovim odgovorom. Vprašal ga je tudi, če je bil že pri svetem obhajilu. Odkritosrčno mu je povedal mladenič, da še ni bil. Takrat otroci še niso bili tako srečni, da bi v prvem svitu mladosti, s sedmim letom in še preje, smeli k svojemu najboljšemu prijatelju, k Jezusu v najsvetejšem zakramentu. Vi, mladi prijatelji, pa niti ne veste, kako hvaležni morate biti za to milost svetemu Očetu Piju X., ki so to dovolili.

Sveti škof Karol sam je začel pripravljati mladeniča Alojzija na prvo sveto obhajilo. Dne 22. julija leta 1580. je prejel sveti Alojzij prvič nebeško mano iz rok svetega nadškofa samega. Kako lep prizor je to: svetnik podaja svetniku Najsvetejše! Poglejte ga v letošnjem »Vrtcu« na strani 35.

Novo življenje se je potem začelo za svetega Alojzija. Po navodilu svetega nadškofa je odtlej prav pridno prebiral Alojzij katekizem. Nad vse ljuba mu je postala in ostala ta zares zlata knjiga vse življenje. Ljuba mu je bila že prej; a desetkrat ljubša mu je postala zdaj, zakaj iz nje je spoznal, kje je studenec vseh božjih milosti.

Velikokrat je poslej pristopal sveti Alojzij k svetemu obhajilu. In kako se je nanje pripravljal! Cel dan je bil v mislih in molitvah samo pri Jezusu v tabernaklju. In ko je pristopil k svetemu obhajilu, se je vedel tako lepo, tako zbrano in pobožno, da je bil ginjen vsakdo, kdor ga je videl.

Otrok moj! Veliko imaš, če srčno ljubiš svojega Boga v sveti hostiji. Ne veliko — v s e imaš. Rad prihajaj k njemu! Sveti Alojzij ti kaže pot. Pojdi za njim! Marsikatero pot svoje mladosti boš znabiti kdaj obžaloval, pota k svetemu obhajilu pa nikoli.

(Nadaljevanje.)